

Золотий гребінець

Василь Сухомлинський

Була собі одна бабуса. І мала вона онука Яшка й півника Золотого Гребінця. Яшкові було п'ять років, а півникові два з половиною.

Сплять собі ото бабуса і Яшко, аж тут Золотий Гребінець у снігах як заспіває:

— Ку-ку-рі-ку!

Бабуса і Яшко й прокидаються.

— Ранок настає,— каже бабуса,— бо Золотий Гребінець співає. Треба вставати, за роботу братися.

Бабуса встає, і Яшко встає.

Бабуса випускає півника. Золотий Гребінець іде на подвір'я, шукає у смітті поживу. Бабуса чистить картоплю, а Яшко замітає хату.

Яшко питається у бабусі:

— Бабусю, ранок настає тому, що Золотий Гребінець співає?

— Еге ж, Яшку, тому й світає, що півник співає.

— А якби півник не співав, то й ранку не було б?

— Мабуть, не було б,— каже бабуса.

Та от застудився Яшко, занедужав. Треба лікувати його, а грошей немає.

Узяла бабуса півника в кошик та й збирається на ярмарок.

— Продам його,— каже , — та ліків куплю. Сидить Золотий Гребінець у кошику, дивиться на Яшка пильно-пильно. Жаль стало Яшкові півника.

— Бабусю, — просить Яшко крізь сльози,— не продавайте Золотого Гребінця. Нікому ж буде співати, все ніч та й ніч буде, ніколи й ранок не настане...

А вночі ой як тяжко...

Золотий Гребінець підняв голову з кошика й весело заспівав.

Яшко усміхнувся, і йому легше стало.